

РЕШЕНИЕ

№ 3716

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Христова, като разгледа дело номер **5071** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност и Закона за корпоративното подоходно облагане.

Делото е образувано по жалбата на „Т.” Е., против Ревизионен акт № * от 03.12.2009 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., потвърден в обжалваната част с Решение № 802/04.06.2010 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – С..

В настоящото производство жалбоподателят се представлява от упълномощен юрисконсулт, който поддържа жалбата и претендира възстановяване на направени за водене на делото разноски. Изрично заявява, че няма да представя нови доказателства и няма да ангажира такива.

Ответникът – Д. на Д. „ОУИ” – С., представляван от юрисконсулт оспорва жалбата. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от доказателствата по делото следното.

Извършването на ревизията на „Т.” Е. е възложено с издадена от началника на сектор „Ревизии”, в Д. „ДОК” при ТД на НАП С. Заповед № 903744/28.05.2009

г., изменена със ЗВР № 905575/25.08.2009 г. Ревизията е за определяне на задължения по ЗДДС за периода: 01.01.2006 г. до 31.12.2008 г. и по ЗКПО за същия период. След приключването ѝ е съставен на 14.10.2009 г. Ревизионен доклад № 905575, срещу който е подадено възражение. Част от възражението е било уважено и на 03.12.2009 г. е издаден оспорения РА № * от орган по приходите, определен със ЗОКО № К 905575/20.10.2009 г. С акта не е признато право на приспадане на данъчен кредит за периода месец 01.2008 г., в размер на 6 000 лева, начислен във фактура № 859/30.01.2008 г., издадена от „Най Ем Си” Е., съответно този размер е определен за довносяне, заедно с лихви 2 543, 79 лева. По тази причина е бил увеличен и финансовия резултат на ревизираното дружество, за 2008 г., на основание чл. 26, т. 3, вр. чл. 16, ал. 1 ЗКПО, със сумата от 30 000 лева, представляваща цената на услугата по същата фактура.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на РА, поради „нарушение на материалния закон”. Твърдението е подкрепено с цитиране на разпоредби от ЗДДС, ЗКПО и с аргументи, че е на лице реална доставка на услугата.

Направен е опит по време на ревизионното производство, да бъде извършена насрещна проверка на доставчика по спорната фактура – „Най ем си” Е., но при посещенията на декларирания адрес за кореспонденция не е бил открит собственикът на дружеството или негов представител. Поради това, искането за предоставяне на документи и писмени обяснения е било връчено по реда на чл. 32 ДОПК. В определения срок от страна на доставчика не са били представени исканите документи. Такива не са представени също, акто пред решаващия орган, така и в съдебното производство. След извършена проверка в дневника за продажби на „Най ем си” Е. за месец 01.2008 г. е констатирана липса на отразяване на фактура № 859/30.01.2009 г. (процесната). Дружеството е било регистрирано по ЗДДС на 06.02.2008 г. От страна на ревизираното дружество е бил представен договор от 01.07.2007 г., сключен с „Най ем си” Е., с предмет: „провеждане на рекламна кампания в телевизия „Седем дни”. Спорната фактура е с предмет на доставка: „реклама на домашни потреби”.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след обсъждане на събраните доказателства и на доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, формира следните правни изводи по съществото на спора.

Решение № 802/04.06.2010 г. на директора на Д. „ОУИ” - С. е постановено в срока, определен в чл. 156, ал. 7, вр. чл. 155, ал. 1 ДОПК и е получено от адресата на 10.06.2010 г. Подадената до Съда на 24.06.2010 г. от пряко засегнатото юридическо лице жалба е в срок и подлежи на разглеждане, като процесуално допустима.

Обжалва се частта от РА, която е потвърдена с решението на директора на Д. „ОУИ” – С.. По отношение на спора, предмет на настоящото производство са приложими съответните материалноправни разпоредби на ЗКПО и ЗДДС.

Установените с РА задължения в обжалваната част са резултат от:

1. непризнато право на данъчен кредит в размер на 6 000 лева, начислен във фактура № 859/30.01.2009 г., с която от „Най ем си” Е. е документирано твърдение за доставка на услугата „реклама на домашни потреби”.

3. преобразуване на годишния финансов резултат за 2008 г., Ч. увеличаване с 30 000 лева, колкото е отразената във фактурата цена на услугата, без ДДС.

В решението си Д. на Д. „ОУИ” – С. е анализирал доказателствата, доводите на ревизиращите и възраженията на жалбоподателя, като е изложил мотиви за неоснователност на жалбата, които Съдът споделя.

Оспореният ревизионен е издаден в резултат на правилно прилагане на приложимите материалноправни разпоредби и е съобразен с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован, като постановен от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма.

Относно разпределянето на доказателствената тежест в производството по съдебно обжалване на РА, са приложими (на основание § 2 ДР ДОПК) общите разпоредби на ГПК, съответно на АПК. В процесния случай благоприятен факт за жалбоподателя е реалността на доставката, който подлежи на доказване, посредством всички допустими доказателствени средства. Такова доказване не бе проведено в настоящото производство

Както отмененият ЗДДС, така и действащият понастоящем ЗДДС, както и отмененият задължително предпоставя правото на приспадане на данъчен кредит от наличието на доказателства за реално извършена доставка на стока или на услуга.

Данъчен кредит, по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: получени от него стоки или услуги по облагаема доставка (чл. 9, ал. 1), а правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем (чл. 68, ал. 2). А. 5 на чл. 70 ЗДДС определя, че не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Според чл. 25, ал. 6, т. 1 данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2, т.е. датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Дефиницията за облагаема доставка, дадена в чл. 12, ал. 1 е „всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго”. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит възниква тогава, когато е възникнало данъчно събитие - получена (извършена) е доставка на стока, която (доставката) е облагаема. Наличните доказателства обосновават извода за липса на реално извършена доставка на услугата, респ. за липса на настъпило данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС) и за доставчика по фактурата – „Най ем си” Е. не е

възникнало задължението по чл. 86, ал. 1 ЗДДС да начислява ДДС, Ч. издаване на данъчен документ.

Известно е, че ДДС е косвен, многофазен и некумулятивен данък. Начислява се по конкретната доставка на стока или на услуга и се включва еднократно в крайната цена, като облагането само на добавената стойност се постига Ч. приспадане на данъчен кредит на получателя по доставката. Както вече се каза, за да се ползва от това право получателят следва да се установи реално извършване на фактурираната доставка, както и да изпълни едно от условията, алтернативно определени в чл. 71 ЗДДС, за случая това по т. 1 – да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът да е посочен на отделен ред, по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. На установяване в случая подлежи това, дали доставчикът действително е разполагал с възможности и реализирал ли е фактурираната услуга. Освен, че в дневника за продажби за процесния период този доставчик не е отразил фактурата, не са представени и доказателства за реално излъчени реклами, така както са договорени.

Минимално необходимата информация, която първичният счетоводен документ (фактурата) следва да съдържа е посочена в чл. 7, ал. 1, вр. чл. 6, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството. Разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС отдава изключително значение на изискването за съответствие с критериите, определени в чл. 114, като единствено условие за възникване право на данъчен кредит. Елементите, кумулативното съдържание на които е задължително за данъчна фактура са изброени в ал. 1. Както се споменава и в мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 14.07.2004 г. на ОС на съдиите от ВАС, по дело № ТР-7/2004 г., за целите на данъчното облагане по ЗДДС, при преценката на съдържащите се във фактурата реквизити винаги трябва да се изхожда от обстоятелството, има ли достатъчно данни за осъществена стопанска операция и за начислен данък. Реквизитите на фактурата не следва да се възприемат изолирано от останалите предпоставки, при наличието на които се признава правото на приспадане на данъчен кредит. Данъчната фактура, като частен свидетелстващ документ удостоверява облагаемо данъчно събитие и начислен данък и в това се изразява материалната ѝ доказателствена сила. С оглед на това, преценяването на реквизитите на данъчната фактура следва да се извършва при сравняване и анализ на предпоставките, обосноваващи правото на претендиран данъчен кредит.

Изложените мотиви обосновават извода, че с оспорения ревизионен акт правилно и законосъобразно, в съответствие с доказателствата е отказано на дружеството – жалбоподател правото да приспадне претендирания и начислен по спорната фактура данъчен кредит в размер на 6 000 лева. Данъчният кредит е бил начислен неправомерно, тъй като не е доказано настъпването на данъчното събитие, което е посочено във фактурата. Правното основание за отказа е чл. 70, ал. 5, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1, вр.чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 9, ал. 1 ЗДДС.

Липсата на реална осъществена доставка по цитираната фактура обосновава и

извод за неправилно отчитане от страна на „Т.” Е. като разход за 2008 г. на сумата от 30 000 лева, представляваща данъчната основа. Обосновано органите по приходите, за да не признаят за данъчни цели начислената като разход сума са приели наличие на основанията по чл. 26, т. 3, вр. чл. 16, ал. 2, т. 4 ЗКПО и с тази сума е извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството.

Жалбата е неоснователна. Оспореният ревизионен е издаден в резултат на правилно прилагане на приложимите материалноправни разпоредби и е съобразен с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован, като постановен от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма.

Заявените от пълномощника на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Д. „ОУИ” – С., предвид текста на изр. трето на чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, юрисконсултско възнаграждение в размер на 678 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Т.” Е., против Ревизионен акт № * от 03.12.2009 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА „Т.” Е. – ЕИК: *, с адрес: гр. С., ж.к. „Л – Г”, блок 34, вход „Б”, ап. 59, представлявано от Т. И А. да заплати на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” - С. при ЦУ на НАП сумата от 678 лв. (шестстотин седемдесет и осем лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: